

Cesta

Díl dvanáctý: Jedné noci v jednom místě, část 6

Martin Štefko

Copyright © Martin Štefko, 2013

Všechna práva vyhrazena.

Co už máme za sebou

Po událostech prvního příběhu s názvem „Pod padajícím nebem“ se čtveřice v podání Řidič, Manažer, Zpěvačka a Blondýna, ocitli na benzínové pumpě, kde se setkali s novými postavami – kuchařem Gonzálezem, servírkou Drew, tajemným dlouhánem Elhapem, prodávčem Dwaynem a mechanikem Eduardem. Vypadá to, že na benzínové pumpě na ně čeká trochu víc, než jen prostoj kvůli opravě jejich vozu (světle modrý Cadillac DeVille, rok výroby 1966). Setkání s automechanikem Eduardem přineslo jedno zásadní poznání a větu, která bude pro následující vývoj, zdá se, poměrně důležitá. Ta věta zní: „Dejte si pozor na emoce.“ Co to asi znamená? Rozhodně se jedná o něco zásadního. Mělo by se to projevit na místě, kde všichni skončili. V jídelně, když venku zuří písečná bouře. Vypráví si mezi sebou příběhy a další je právě na programu v podání Zpěvačky. Ale skoro to vypadá, že ona se k vyprávění moc nemá.

Jedenáctý díl právě začíná.

Předchozí díly si můžete stáhnout na těchto adresách:

První díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2012/08/cesta-001.pdf>

Druhý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2012/10/cesta-002.pdf>

Třetí díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2012/11/cesta-003.pdf>

Čtvrtý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2012/12/cesta-004.pdf>

Pátý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/01/Cesta-005-public.pdf>

Šestý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/02/cesta-006.pdf>

Sedmý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/03/cesta-007.pdf>

Osmý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/04/cesta-008.pdf>

Devátý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/05/cesta-009.pdf>

Desátý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/06/cesta-010.pdf>

Jedenáctý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/07/cesta-011.pdf>

Cesta

Díl dvanáctý: Jedné noci v jednom místě, část 6

Martin Štefko

„Nejsem zrovna ten typ, který by měl někomu vyprávět příběhy. Neumím to,“ ohradila se Zpěvačka proti tomu, aby byla dalším člověkem, který se podělí o nějakou zajímavou historiku.

Manažer se nenechal tak snadno odbýt. „Tomu nevěřím,“ řekl, „jste přece zpěvačka. Psala jste si sama texty, těmi jste vyprávěla příběhy. Určitě máte něco, co byste nám mohla vyprávět a zabavit nás tak v tomhle nečase.“

Písečná bouře dál zuřila a nezdálo se, že by měla skončit. „No tak, určitě něco máte,“ přemlouval i Řidič. Mexičan se zatím snažil rozdýchat příliš rychlé finále posledního příběhu, který vyprávěla Blondýna. Přece jen doufal, že bude trochu... otevřenější. Servírka Drew utírala stoly, zatímco Dwayne, prodavač z obchodu, který se k ostatním připojil, postával ve skupince a po každém těkal lesklýma očima. Právě on přišel s nápadem, že se měli zabavit nějakým konstruktivním způsobem.

González se zeptal, jestli někdo něco nechce, ale ani pořádně nečekal na odpověď a odebral se do kuchyně, kde chtěl uklohnit několik hamburgerů.

„Já tu kočku vyndám,“ oznámil.

„Jestli myslíte, že je to dobrý nápad,“ pokrčil rameny Manažer.

„Nejspíš vám vyškrábe oči,“ odvětil Mexičan. „Za to, jak jste na ní hnusnej.“

„Vypadám snad, že z toho mám strach?“ nadhodil Manažer a obrátil se ke svému společenství.

„Ne?“ prohodil González spíše jako otázku než jako skutečnou odpověď.

„Ne, nemám strach, protože ta kočka mi nic neudělá.“

„To uvidíme.“ Mexičan otevřel dveře trouby a chvíli nic neříkal. Sklonil se, ale ani tentokrát nic neřekl.

„Co se děje?“ usmál se Manažer samolibě.

„Ona...“ nedořekl González.

„Je pryč?“ zkusil dokončit Manažer a s rukama zkříženýma na prsou vypadal jako někdo, kdo skutečně ví víc než všichni ostatní dohromady.

„Jo,“ vydechl Mexičan nechápavě. „Kam se sakra poděla? Copak utekla?“

„Tak nějak. Ale asi všem došlo, že to nebyla úplně obyčejná kočka.“

„Je to jak nějaký kouzlo,“ zasmál se Dwayne. „Neudělal jste s ní něco? Není v té troubě nějaký falešný dno?“ Smál se a smál. Nebylo těžké pochopit, že jeho alkoholová hladina je velmi nízká. Druhé pivo šlo považovat za přehmat.

„Ne, seš pitomej, nebo co?“ obořil se na něj González, který věděl, že dělá v normální troubě. „Tohle je...“

„Divné místo a divný svět. Budou nějaké ty hamburgery?“ změnil Manažer téma. „Vlastně bych si jeden docela dal.“

„Jo, jasně,“ odpověděl Mexičan nepřítomně a dál zíral do trouby, která v sobě skrývala nepochopitelná tajemství. „Hned to bude.“

„Co teda?“ chtěl vědět Dwayne, který se těšil na další příběh.

„Co by mělo být?“ skoro vyštěkla Zpěvačka. „Nic nebude. Musíme přečkat večer.“

V jídelně zapraskalo, jak González zapaloval plyn.

„Potom je vyprávění na někom jiném,“ shrnul Manažer. „Kdo jiný by se chtěl ujmout dalšího příběhu?“

„Já bych jeden měl,“ hlásil se o slovo Řidič.

„Ty? Vážně?“

Řidič přikýval. „Jeden cirkusový.“

„Cirkusový?“ ujišťoval se González. „Co jsi ty prosím tě dělal v cirkuse?“

„Snad každý byl někdy v cirkus, ne?“

„Já tedy určitě ne,“ ujistila ho Zpěvačka.

„Já taky ne,“ zavrtěl hlavou Dwayne a usmíval se jak impotent při vyšetření prostaty.

„No dobře,“ povzdechl si Řidič, „sem tam prostě někdo do cirkusu zajde. Já jsem do jednoho takového šel. Byl to zážitek, na který se jen tak nezapomíná.“

„To jsem zvědavý,“ zatvářil se Dwayne hraně vážně a rozvalil se do židle.

„Můžu teda?“ Nikdo další nic nenamítal, tak Řidič uznal, že je na čase, aby začal. „Šel jsem tenkrát do toho cirkusu sám, protože jsem se zrovna rozešel. Měl jsem tam jít s holkou, ale vykašlala se na mě. Prostě znáte to, někdy jim něco přelítne přes nos a je konec. Nikdy mi to pořádně nevysvětlila. Prostě se na mě vykašlala a bylo. Člověk má někdy pocit, že to dělaj proto, že je na ně chlap moc hodnej.“

Cirkus mi měl zvednout náladu. Kamarádi, rodiče, znáte to. Říkají vám, že si máte najít nějaký rozptýlení, něco, co vás donutí přestat myslet na to hnusný, co se vám právě stalo. Sice bylo dost depresivní to volný místo vedle mě, ale vlastně to byla jenom půlka místa. Ta matrona, co seděla vedle, zabrala fakt dost prostoru. Kdyby tam ta holka se mnou šla, nejspíš by se ani pořádně nevešla. Zas by se na mě teda asi docela mačkala, to by bylo fajn, ale... ale k věci.

Obyčejnej cirkus. Naposledy jsem byl v nějakém, když jsem byl ještě dítě. Tentokrát jsem se už na všechno díval jinak. Najednou to místo vůbec nebylo kouzelný. Byl tam smrad, spousta slámy, až mě při odchodu všechno svědilo, divný lidi, kteří se vedle sebe potí, nic moc. Když mě kluci nutili, abych se do cirkusu vypravil, myslel jsem si, že to bude dost buzerantský, ale na cirkusu rozhodně nic buzerantskýho není. Je to špína, všechno narychlo postavený, je na tom vidět, že je to všechno provizorní, že je to něco, co se může snadno přemístit. A snadno zbourat.

Nebyl jsem z toho cirkusu moc nadšenej. Místo se mi nelíbilo, ale pořád jsem si říkal, že až to začne, bude to teprv dobrý, že to bude něco, co mi rozptýlí myšlenky.

První přišel na řadu principál, fakt to byl takovej ten trouba, trochu tlustej v červeným kabátku a černejch kalhotách, na hlavě měl cylindr jako Lincoln v nejlepších letech, a říkal nám, že nás vítá, že se máme na co těšit a že teď to teprve začne. Naběhli tam nějakí koně, na nich dvě holky, akrobatky. Hezký, ale zase tak velkej zážitek jsem z toho neměl. Ty holky nebyly nijak vyvinutý, prostě celkem plochý ženský v takových divných šatech s peřím. Buzerantský. Říkal jsem si, že až přijdou na řadu zvířata, teprve to začne být sranda.

Jenže na řadu přišli klauni. Nesnáším klauny. Nechápu, jak je někdo může mít rád.“

„Nikdy jsem je neměla ráda,“ řekla Zpěvačka.

„Jsou odporný,“ přidala se Drew, která toho za celou dobu mnoho nenamluvila.

„Strejda Silas byl klaun,“ sdělil ostatním González, „nikdo v rodině ho moc rád neviděl, když přišel na nedělní oběd.“

„Klauni jsou nejhorsí,“ pokyvoval hlavou Dwayne, jako kdyby opravdu věděl, o čem mluví.

Zraky se obrátily na Manažera, který zatím svůj názor nesdělil. „Co chcete slyšet?“ zeptal se místo odpovědi. „Když vám to odkývu, budu součástí stáda, když řeknu, že ne, budete si zase myslet, že jsem schválně proti vám. Klauna jsem v cirkuse nikdy neviděl. Nevidím na tom nic hrozného, ale pochopím, když si někdo myslí, že jsou děsiví. Předpokládám ale, že o mě zase tolik nejde.“

Řidič pochopil, že je to impuls, aby pokračoval. „Běhali tam kolem dokola, sahali na děti v první řadě, vydávali divné zvuky a navíc to, jak se jich tolik vejde do malýho auta! Jak je to možný?! Nějak jsem je přetrpěl, rozhodnutý, že odejdu, jakmile to bude možné. Nebavilo mě to a vůbec nedošlo k tomu, že bych se cítil nějak líp, nebo že bych na tu holku zapomněl. Dostala se mi docela hluboko pod kůži a pořád bylo lepší myslet na ní, než na ty šílený bílý obličej, rozšklebený jako rozjetá krysa.“

Pak přišlo na řadu žonglování. Na to se dalo koukat. Sice žádné žonglování s motorovými pilami, ale i kuželky dobrý. V jednu chvíli si je dokonce ten komediant nechal zapálit. To přece jenom neumí každy, ale já jsem se stejně nejvíc těšil na tygry a lvy, nebo

prostě nějaké šelmy. Drezúra takových zvířat mi vždycky přišla hodně zajímavá. Je v tom... Nevím. Je to silný. Člověk proti dravým zvířatům a člověk vyhrává. Když tam vidíte stát toho jednoho muže, většinou je to chlap, to je jasné, prostě z toho cítíte, jaká je tam síla. Ten chlap je neskutečně sebejistej. Vlastně je vůbec neskutečnej. Stojí v kleci s divokýma kočkama, který na něj brejlí, jako kdyby byl nějaký bůh, nějaký nadtvor. To je prostě neskutečný. Jeden člověk si dokáže podmanit divočinu. Ty nejdrsnější šelmy, co se jich bojí všechny ostatní zvířata, a on tam stojí, jako kdyby o nic nešlo. Přitom by stačilo, aby...“ Řidič naznačil máchnutí prackou s obrovskými drápy. „A bylo by po všem. Jedno švihnutí přes krk a hotovo. Chlap vykrvácí a může to rovnou zabalit. Když je ale všechno v pohodě, když je opravdu dobrej, v takovém případě všechno vyjde, jak má, a on ukáže, že člověk je nadřazeným druhem.“

„Lidstvo je nadřazeným druhem?“ uchechtl se Manažer. „O nadřazenosti mluvili mnozí. Nietzsche, Hitler... Samí velikáni.“

Řidič neměl mnoho, co by na to řekl. „Schylovalo se k tomu, že skutečně přijde na řadu drezúra divokých šelem. Začala se stavět klec, do toho hrála pitomá hudba a ten šašek principál začal vyprávět něco o tom, že teď přijde opravdu velké číslo. Docela jsem byl zvědavý. Jak to tak vypadalo, mělo se ještě něco stát. Nevím, jak jsem to poznal, ale jako kdyby něco viselo ve vzduchu. Cítili to i ostatní, protože jsem si všiml, jak se po sobě dívají. Tak nějak neurčitě. Jako: O co jde? Někdo to cítil víc, někdo míň. Já jsem si to uvědomil až ve chvíli, kdy jsem se na ty lidi podíval. Nešířil se jima neklid, ale taková nejistota. Vlastně ani nevím, jak bych to měl pořádně popsat. Ale všichni nějak věděli, že to tam je. Jako kdyby to elektrizovalo v ovzduší.“

„A co to teda bylo?“ zeptal se González.

„Když ho necháš domluvit, možná ti to poví,“ řekl Manažer, který se přesunul ke Zpěvačce a stoupl si za její židli. Jako kdyby se stal jejím strážcem.

„Je to strašně dlouhý,“ ulevil si González, kterého příběh očividně moc nezajímal.

„Mluvím jenom chvíli,“ bránil se Řidič.

„Už bys to ale mohl dokončit.“

Manažer položil ruku na Zpěvaččino rameno. Žena sebou cuknula.

„Děkuji,“ odvětila po chvíli.

Řidič se nenechal odradit a dál vyprávěl: „Klec se postupně postavila a lidé, kteří tam neměli co dělat, se odsunuli někam do zákulisí. Když se nad tím člověk zamyslí, kolik jich tam musí být, kolik je tam asi chlapů, je to docela teploušský.“ Jeho názor se s nějakou pozitivní odezvou nesetkal, a tak nemohl jinak než se snažit svůj příběh dokončit v alespoň trochu elegantním duchu. „Klec chvíli zůstala osamocená, ale pak tam vstoupil chlap. Takovej docela atletickej typ, což bylo buzerantský o to víc, že na sobě měl jenom bederní roušku a strašně narostlý knír. Něco nám říkal, ale ani jeho jsem neposlouchal, protože jsem pořád musel pokukovat po tom, kde se konečně objeví nějaké kočky. Myslím jako šelmy, jen aby bylo jasno.“

„Všem je to jasné,“ prohodil Manažer a skutečně, nezdálo se, že by v tom některý z posluchačů hledal dvojsmysl.

„Jo, takže, ty kočky přišly za chvíli. Pěkně jedna za druhou, takovým mřížovým tunelem, kterého jsem si do té doby ani nevšiml. A ten chlap tam pořád klidně stál v tý bederní roušce, jako kdyby na sobě měl neprůstřelný brnění. Ty kočky byly v pohodě. Prostě si tam napochodovaly, obkroužily kolem něj dva kruhy, a pak se na povel vyskládaly na takový ty stupínky, jak na nich dělají různý opičky. No prostě už to vypadalo, že všechno začne. Ani jsem nedutal, protože tohle mě fakt zajímalo. Těšil jsem se na to.“

Ti tygři tam seděli jako poslušný domácí mazlíčci. Hlavy měli zvednutý, ale rozhodně to nevypadalo, že se k něčemu chystají.

Krotitel udeřil do země bičem.

Jeden tygr seskočil ze svého stupínku a přeběhl po krátké houpačce. Pak se na stupínek vrátil. Krotitel celou dobu sledoval jenom tohoto tygra, ostatní si nechal za zády. Umíte si vůbec představit, co to je za neskutečnou odvahu se takhle k šelmě otočit zády? Čuměl jsem na to jako vyoraná myš.

Další prásknutí bičem a dva tygři si vyměnili místa. Ten krotitel u toho snad něco hulákal, ale nemohl jsem si pomoci, nechápal jsem, jak to vlastně dělá. Jak to, že ho ty kočky poslouchají? Byl to silný chlap, o tom žádná, ale vždyť to byly tři bestie! Kdyby se rozhodly, že po něm vystartují, ani tak silný chlap se neubrání. Stejně ale poslechly na slovo, poklonkovaly a vypadalo to, že je má v hrsti.

Když některá kočka zařvala, a že to v šapitě znělo jak rána z děla, dámy lapaly po dechu a tak, krotitel nakročil směrem k tomu tygrovi, co zařval, a udělal z něj zase hodnou kočičku. No prostě neuvěřitelný.“

„To je z toho, že ty kočky krměj. Úplně zblbnou.“

„A přijdou o svoje přirozený instinkty?“ nevěřil Řidič Dwaynovu tvrzení.

„To je jasný. Jsou mírný jak kočka domácí.“

„Šelmu pořád mají v sobě,“ vedl si dál svou Řidič.

„Možná, ale stejně to jsou tygři, co se narodili v zajetí. Nejspíš vykastrovaný. Takový mají svoje základní pudy dost omezený. Není to zvíře, který se musí rvát o potravu, je to poslušnej pejsek, co jenom čeká, až ho nakrmí. No, a protože ví, že dostane krmění, když udělá nějaký kraviny a lidi budou tleskat, tak ty kraviny udělá, lidi opravdu tleskaj, krotitel je borec a tygr dostane nažrat. Hotovo šmytec.“

„Jsem rád, že to říkáš,“ usmál se Řidič, který už se vůbec nechtěl bránit, naopak, zdálo se, že svého konverzačního soka dostal přesně na místo, kam chtěl.

„Co tím myslíš?“ zakabonil se Dwayne.

„No, protože se stalo něco, co bys asi nečekal.“

„Kočky zaútočily,“ vydechl Dwayne užasle.

„Přesněji řečeno kočka,“ pronesl Řidič vítězoslavně. „V jednu chvíli, snad se něco stalo se vzduchem, jako kdyby trochu zavanul, něco mezi lidma proběhlo a projevilo se to i na těch kočkách. Naježily se. Dvě tak zůstaly jen chvíli a pak zase poměrně v klidu dosedly. Ale ta třetí ne. Ta, co předtím přebíhala tu houpačku. Zůstala dál našponovaná, jak kdyby v kleci pobíhala gazela.“

„Kdyby tam pobíhala gazela...“ začal Dwayne, ale Řidič jen máchnul rukou, ať mlčí, že tohle je jeho příběh.

„Krotitel si tygra všimnul. Pochopil, že něco není v pořádku, ale jestli si myslíte, že začne ustupovat, tak to ne. Tohle byl prostě borec, ten se hned tak něčeho neleknul. Nevím, jestli bych ho za to měl obdivovat, nebo si o něm myslet, že byl magor. Jaký normální člověk, by vlezl do klece s tygrama, že jo? A jakej magor by pak šel rovnou k tomu nakrknutému. Ten chlap si asi myslel, že je prostě neporazitelný, akorát mu nedošlo, že to zvíře je vážně o hodně silnější. No, ale to jste měli vidět, co následovalo.“

Chlap stojí proti zvířeti. Vypadá velkej, o tom žádná, ale to zvíře... Má v sobě něco divokýho. Tygr zavrčí. Chlap pozvedne bič. Ještě s ním nepráskne, ale nemá k tomu daleko. Z té vzdálenosti mi přišel trochu nervózní. Skoro jsem viděl, jak se mu na čele leskne pot. Anebo jsem si to akorát myslel. Ten chlap byl nejspíš klidnej, jako člověk, co jde na velkou. Prostě to pro něj bylo naprosto normální. Akorát že v jeho případě by to mohlo skončit v pořádných sračkách.

Lidi ztichli. Hrozný ticho. A hrozivý. Jako když víte, že má něco přijít a připravíte se na to. Jenže tohle by nikdo nepřipravil. Ty lidi se prostě propojili s tou scénou. Dokonale. Nikdo nehulákal, nikdo nepotřeboval druhému říct, co se děje, protože se na to dívali všichni. Všichni pochopili, že něco přijde. Něco, co nechtějí vidět.

Ale krotitel se vůbec nebál. Stál tam, nakročený, jak kdyby se připravoval na ránu. Jak jsem říkal, jenom bederní roušku, jako nějaké šilenej Tarzan. Neříkám, ten tygr toho na sobě taky neměl moc, ale stačilo, že vytáhnul obrovský drápy.“

„Tak už to neprotahuj“ zívnuł González.

Řidič se nenechal vykolejit. „Tak prostě ty dva stojí proti sobě. Zbylí dva tygři... ty to nezajímalo. Jen tam tak stáli, jeden se dokonce stočil do klubíčka a olizoval si packy.

Krotitel něco říkal. Tygrovi to rozmlouval asi. Na tu vzdálenost jsem ho nemohl slyšet, ale skoro se zdálo, že o tom tygr uvažoval.

Jenže pak se to stalo. Asi by všechno dopadlo jinak, kdyby se tohle nestalo, ale prostě věci se mají dít, jak je určeno.“

„Předurčenost osudu každého z nás? Vážně?“ podivil se Manažer s povytaženým obličím, což stejně nikdo nemohl vidět, protože jeho obličej zůstával ve stínu.

„Myslíte si, že to tak není?“ nechal se Řidič vyrušit.

„Pokud je někde napsáno, jak mají věci dopadnout, chci to místo vidět.“

Řidič se neubráníl úsměvu. „Možná jste až moc racionální.“

„Zatím jsem neviděl nic, co by se nedalo nějak vysvětlit.“

„Opravdu?“ vložila se Zpěvačka. „Mluvící hyeny s maskami. Tohle nestačí?“

Manažer dál nechával ruku na jejím rameni, zatímco starší žena k němu vzhlížela. „Všchno má své racionální vysvětlení, zopakoval. „Pokračujte.“ Tenhle pokyn už patřil Řidičovi. Zpěvačka ještě chvíli hleděla vzhůru do Manažerova obličje, ani ona ho v šeru nemohla vidět dokonale. Přesto se snažila zjistit alespoň trochu z jeho tajemství, z jeho podstaty. Neúspěšně.

„Šapitó protrhl zvuk, doslova. Stan se začal na jednom místě párat. Do vnitřku stanu prorazilo silné sluneční světlo, které vykreslilo obrazec na slámě a pilinách. Dovnitř se vřítilo hejno ptáků. Tlukot jejich křídel donutil lidi k pohybu, museli se před opeřenci krýt. Ti na ně... na nás přímo nenalítávali, ale nechovali se zrovna rozumně a klidně. Panikařili, protože se dostali do uzavřeného prostoru. Možná jsem byl jediný, kdo nezapomněl na krotitele, možná ho sledovalo víc lidí. Ale on zapomněl na nebezpečí, které mu hrozí. Také vzhlédl. Přímo tak nabídl krk k uspokojení šelmy. Tygr skočil. Byl neskutečně rychlý. Jeho tělo se protáhlo, ani jsem nemohl věřit, jak je dlouhý. Tlapy měl natažené dopředu. Drápy vytrčené. Nechtěl jsem to vidět. Nechtěl! Nemohl jsem se přestat dívat. Krotitel si až pozdě uvědomil hrozbu. Stačil se otočit, možná ani to ne. Tygr mi zakryl výhled. Pak šelma dopadla. Na první pohled to nevypadalo tak hrozně. Jako když se velký domácí pes rozběhne ke svému pánčkoví, který se zrovna vrátil domů. Radostí ho porazí. Přesně tak to vypadalo. Tygr chtěl polonahého svalovce jen radostně povalit. Jen kdyby u toho měl zatažené drápy.

Nestříkala krev, nic takového. Přitom jí bylo všude strašně moc. Asi už jste viděli psa, který si hraje s masem. Je dost velké rozdíl, když to maso ještě žije. Krotitel žil. Žil ještě docela dlouho. Nekřičel. Ani jednou nevykřiknul. Věřili byste tomu? Toho chlapa ta kočka rvala na kusy, lidi pobíhali, ječeli, lidi vždycky ječí, když se jim nic neděje, ale on nezařval. Jasně, možná jsem ho přes všechny neslyšel, ale já myslím, že nezařval. Snad pýcha, nebo co. Věděl, že tohle jednou může přijít, a když to přišlo, smířil se s tím. Ani se neubráníl. A to jsem si jistě, že by měl sílu na to se ubránit. Chytnul by tu potvoru kolem krku a třeba jí ze sebe i strhnul. Neudělal to.

Lidi kolem mě padali, jak se snažili utýct. Přišlo mi to strašně zábavný. Ten tygr byl za mřížema, k nám se prostě nemohl dostat, ale všichni kolem byli najednou v ohrožení života. Nikdo se nepokusil pomoci krotiteli, nikdo po tom tygrovi nic nehodil, všichni se hnali pryč, nebo se odtahovali, protože v největším nebezpečí byli oni. No není to paradoxní?

Byl jsem jak u vytržení, snad jsem se ani pořádně nepohnul, nevím. Jenom si pamatuju, že když to skončilo, tak jsem pořád seděl na místě a kolem mě skoro nikdo. Zůstali ještě nějakí odvážlivci, nebo lidi, co je to přimrazilo jako mě, ale v cirkuse to vypadalo, že skoro

nikdo na představení nepřišel. Přitom na scéně najednou bylo strašně moc účinkujících. Snažili se řevem a křikem šelmu odlákat od kořisti. Tygr měl hlad. Když ho někdo třásknul bičem, jen se napružil a nahrbil, ale zůstal na místě a dál se krmil. Ženy z cirkusu stály za mřížemi a lapaly po dechu, muži se snažili pomoci, ale při pohledu na ně jsem viděl, že jim je všem jasné, že tohle už prostě nemají pod kontrolou. Vyhrála šelma. Museli počkat, až se nají, pak tam budou moct vejít. Nebo možná čekali na někoho s uspávačkou, to nevím. Tak dlouho jsem tam nebyl.

Počkal jsem si jenom, až se tygr nakrmí. Klidně se pak zvednul, rozhlédl se kolem sebe a šel na stupně ke svým dvěma druhům. Ti se k hostině nepřidali. Krvácející tělo, ten odér krve museli cítit, protože jsem ho přes všechno pižmo cítil i já, je nenalákal. Domácí tygři,“ podíval se Řidič významně na Dwayna, „jenže stačil jenom jeden, aby to dopadlo špatně. Jeden, kterej v sobě měl aspoň špetku zuřivosti, že krotitele roztrhal.“

„A co bylo s cirkusem?“ zeptala se Blondýna, když Řidič zmlkl a nějakou chvíli nikdo nic neříkal.

Řidič pokrčil rameny. „Ani nevím. Docela se to rozmázlo v novinách, ale nejspíš odjeli na další štaci. Oni se umí dobře přizpůsobovat, jsou na to zvyklí.“

Řidič se po všech svých posluchačích rozhlédl, Manažer ho pozoroval z temnoty za Zpěvačkou a nezdálo se, že bude mít k příběhu nějaký komentář. „Tak, to je celý,“ zakončil ještě Řidič. „Není to nic moc, ale tohle je můj příběh z cirkusu. Od té doby už jsem do žádnýho nevkročil. Nevím, jestli se mi budete divit, ale já jsem prostě...“

Manažer přerušil Řidičův přednes poměrně neurvale. „Běž ke dveřím.“

Slova jednoznačně patřila Řidičovi, ale on na ně reagoval tak, jako kdyby nepochopil: „Cože?“

„Běž ke dveřím!“ zakřičel Manažer. Každý poznal, že se něco děje. Obrátily se k němu oči všech. Jen Řidič, ten skutečně uposlechl a zvedl se, přecházel ke dveřím.

Nic se nedělo.

Manažer dál držel ruce na Zpěvaččiných ramenou

Nikdo nechápal, co to mělo znamenat.

„Co jste...“ chtěla se zeptat Blondýna, ale nakonec svou otázku nedokončila.

Zpěvačka se pohnula. Překvapivě rychle. Manažer s tím počítal. Stejně se mu vysmekla. Stačil po ní ještě sáhnout. Chytnul ji za zápěstí. Bránila se. Ohnala se po něm loktem. Rána přímo do obličej. Pustil. Rozběhla se místností. Jako divoženka na louce, jako čarodějnice při démonickém tanci za sabatu. Prolétla kolem Blondýny a Dwayna. Ani jeden po ní nevztáhl ruku, ani jeden se jí nepokusil zastavit. Jen Zpěvačku sledovali, jako kdyby kolem nich probíhala hráčka tenisu, která se snaží doběhnout nechyatelný balón.

„Zastav jí!“ křikl Manažer, když se zvedl zpátky na nohy a rukou se držel za poraněnou tvář. Z koutku úst mu vytékala krev. Slabý pramínek. „Zastav jí!“ vydechl tiše a opíral se o židli, na níž Zpěvačka prve seděla.

Řidič se připravil. Stal se hráčem amerického fotbalu, který čeká na útočníka, jež mu běží přímo do rány. Protihráč nemůže jinam, prostě musí přejít přes tohoto obránce. Buď to zvládne a stane se miláčkem davů, anebo mu to zas až tak dobře nevyjde a bude po zápase tím, koho budou nenávidět. Řidič se nohama zapřel. Sledoval každý Zpěvaččin pohyb. Báł se úhybného manévru. Jediná chyba a nezastaví ji. Má jeden pokus, žádná druhá šance. Hop, nebo trop.

Nemůže prohrát.

Nesmí prohrát.

V sázce není pouze jeho osud, ale osud všech, kteří se na tomhle místě skryli před písečnou bouří. Tři lidé, kteří se dobře znají a denně spolu pracují, a k nim další čtyři lidé, kteří o sobě moc neví, ale podle všeho se po nich chce, aby společně podstoupili Cestu, jejíž konec je v nedohlednu, Cestu, která pro každého může končit naprosto jinak.

Postavil se rozběhnuté ženě, ženě, která toužila odejít. Utéct od všech, ať už byl její důvod jakýkoli. Rozhodla se, že uteče, že všechny opustí, že prorazí tu tenkou bariéru, která je držela od písečné bouře, v jejíž náručí nečekalo přívětivé uvítání, ale dech beroucí sevření, nekonečné, nesnesitelné, nepolevující.

Nešlo jen o ni. Tady jednal za všechny, kdo přecházeli bouří v jídelně. Šlo také o to, že cítil za své pasažéry odpovědnost. Ale také mu to přikázal Manažer. Jeho slova mu rezonovala v uších. Jak hlas pošetilce, který na náměstí vykládá okolostojícím svou pokřivenou víru, jako hlas mesiáše, jemuž všichni bezmezně věří. Co jiného mohl dělat, než uposlechnout? Copak měl snad na výběr?

Zpěvačka klátila rukama. Neobratně dopadala z nohy na nohu. Centrum rovnováhy s ní dělalo divy. Jako zombie, která se klátí ulicemi, jako loutka se špatným vodičem. Obličej se jí různil emocemi, které by ani nedokázala vyjádřit. Vztek, strach, vzrušení, zdrcení, utrpení, radost, smutek, melancholie, nenávisť. Bylo jich tolik. V jediné staré tváři, která připomínala spíš než cokoli jiného tvář bezbranného zvířete zahnanou vlky do kouta. Za každou cenu se pokusí uniknout, a to i přesto, že smrt je jistá.

Zpěvačku nemohlo nic zastavit.

Netušila, jak je Řidič odhodlaný.

Musela ven. Uniknout.

Stál a ani se nepohnul.

Hodlala ho prorazit jako papírovou stěnu tradičních japonských domů.

Neměl v úmyslu uhnout.

Skočila po něm jako agresivní puma, které vetřelec ohrožuje mlád'ata.

Řidič snad její váhu ani nepocítil. Zdálo se, že ho žena musí srazit, že ho porazí na zem a on se pod její vahou zhroutl. Stalo se něco nečekaného. Žena se s Řidičem střetla a doslova se o něj zarazila. Nevběhla do papírové zdi japonských tradičních domů, ale do zdi, kterou postavil zkušený architekt staré školy jako zábranu před nebezpečím nájezdníků. Řidič se pod ní mírně prohnul, ale téměř neznatelně, jeho směrem zavál jen lehký větřík, žádná váha lidského těla. Rukama se jí snažil chytout, ale bránila se. Pěstmi do něj bušila, ale nedal na sobě nic znát. Opravdu už byla tak stará, že její pěsti nezpůsobovaly žádnou bolest? Anebo byla příčina Řidičovy netečnosti někde jinde?

Sevřel Zpěvačku tak pevně, až vykřikla. To už u nich byl Manažer a položil Řidiči ruku na rameno. Ten se na muže v zaprášeném obleku podíval. Řidičovy oči řikaly, že neví, kde jsou, že nevidí to, co by vidět měly.

Manažer otevřel ústa a z nich vyšla neskutečně uklidňující slova: „Už je to v pořádku. Stačilo.“

Řidič se podíval na ženu ve svých rukou. Nebránila se, ale jeho ruce ji nad lokty svíraly neskutečně pevně. Látka se ženě doslova vtlačovala do kůže, chabé svalstvo na jejích pažích se promáčkávalo, jako kdyby bylo z marcipánu.

„Ona už se uklidnila,“ ujišťoval Manažer.

Řidič přikývl a pak teprve Zpěvačku pustil. Kdyby ji Manažer nechtyl, žena se nejspíš sesula na zem. Pomohl Zpěvačce k volné židli a opatrně ji usadil. Všichni je sledovali. A pokud ne, tak se dívali na Řidiče, který stál nedaleko dveří, najednou nejistý. Uvědomoval si, že mohl udělat něco, co by se nedalo vrátit.

Manažer vyhrnul Zpěvačce rukáv. Nebránila se. Blondýna zalapala po dechu. I ve špatném světle svíček bylo vidět, že se jí udělaly podlitiny v místech, kde ji Řidič sevřel. Síla, se kterou ji držel, musela být obrovská.

Zpěvačka se na modřinu ani nepodívala. Manažer jí zase rukáv stáhl, aby vypadala nezraněná. Vytvořila se dokonalá iluze. Kdyby přišel někdo nový, vůbec si ničeho nevšimne. Jen toho, jak starší žena sklesle sedí na židli a dívá se kamsi do podlahy.

„Co se to právě jako stalo?“ chtěla vědět Blondýna.

„Řidič nám pravděpodobně všem zachránil život,“ odpověděl Manažer vyhýbavě a dál kontroloval, jestli se Zpěvačka nezvedne a svůj pokus nebude opakovat. Očividně už se neměla k tomu, aby cokoli podnikla. Všechno odhodlání, všechny ty pocity, které jí deformovaly obličej, tohle nenávratně zmizelo a na povrch vybublala stará slupka jejího těla, slupka, která skrývala téměř bezbrannou ženu, co zahodila svou kariéru. Nerozuměla sama sobě a nikdo nemohl porozumět jí. Alespoň pokud...

„Zachránil? A jí málem zabil, co?“ odfrkla si Blondýna.

„Nevíš, o čem mluvíš,“ mávl rukou Manažer.

„O čem teda mluvím?“ vytrčila Blondýna bradu, aby dala najevo, že ona se nebojí.

Manažer se pousmál, ale nehodlal si všechno nechat pro sebe. Zasloužili si informace. González, Dwayne i Drew se na Manažera dívali, protože záleželo na tom, co řekne. Jako kdyby jedno špatné slovo mohlo změnit všechno, co se stalo, děje i stane v dalších minutách.

„Spělo to k tomuhle,“ ukázal Manažer na Zpěvačku.

„K čemu?“

„K tomu, že někdo z nás emocionálně, psychicky nevydrží. Takhle to bylo dáno. Někdo musel zkolabovat, někdo se musel ukázat jako slabý článek.“

„Ale proč?“ nerozuměla Blondýna.

„Copak jste to nepochopili?“ Svá slova směřoval právě na Blondýnu a na Zpěvačku, která však nijak nedávala najevo, že vnímá a chápe, o kom a o čem se mluví.

„Ne... Asi,“ odvětila Blondýna.

„Tohle je zkouška.“

„Co?“

„Tohle všechno, celá tahle Cesta. To, jestli přežijeme přílet ptáků, hyeny, jestli zvládneme i tuhle písečnou bouři. Pro každého tu čeká nějaká výzva. Copak jste si to neuvědomili? Tenhle... svět, každé jeho zákoutí je jedním velkým tajemstvím. Jako celek funguje, ale ty jednotlivé detaily, na těch není něco v pořádku. Když se budeme dívat dost otevřeně, když si budeme všimát maličkostí, budeme schopni pochopit, kde to jsme, co se po nás chce a jak máme přežít. Ne, takhle to není. Vy to nedokážete, nejste schopni pochopit jednotlivé drobnosti a dát si je do celku. Tohle je moje úloha. Doufám, že zjistíme i to, proč jste tady vy dvě, i když zatím jste na obtíž.“

„Tohle byste si mohl odpustit,“ ozval se González, který měl očividně neutuchající potřebu Blondýnu bránit.

„A jaká je teda jeho úloha?“ ukázala Blondýna našťavaně na Řidiče, který postával u dveří a trochu nevěřícně se díval na své ruce.

„On? On je přece řidič.“

„A to je všechno?“

„To je všechno. Od něj se nic jiného neočekává. Je to řidič, který nás má dovézt... někam.“

Blondýna se zamyslela a pak pronesla otázku, na kterou neměl Manažer odpověď: „A co by se stalo, kdybysme tuhle... zkoušku nezvládli? Skončila by Cesta pro nás pro všechny?“

„To nevím,“ připustil Manažer. „Netuším ještě, jak moc jsme na sobě závislí, ale předpokládám, že by se tím věci celkem komplikovaly.“

„Jak?“

„Nevím.“

„Je divný, když zrovna vy říkáte, že něco nevíte.“

„A proč teda vlastně chtěla utýct?“ ozval se Řidič, který neměl jasno v tom, proč měl udělat to, co udělal.

„Proč?“ zopakoval Manažer a dlouze se zadíval na Zpěvačku, která nejevila žádné náznaky toho, že by chtěla s odpovědí pomoci. „Myslím, že celé tohle naše sezení, v ní něco

vyvolalo. Nejspíš měla v hlavě nějaký příběh. Příběh, který nám nechtěla říct, ale takový, který vyvolal vzpomínky, na něž si nechtěla už nikdy vzpomenout. Mám pravdu?“

Zpěvačka neodpověděla.

Manažer poklesl na duchu. Nesnášel, když nevěděl, na čem je. Pokud by pokračoval v mylných vývodech, akorát by ze sebe dělal blbce.

„A to je celé?“ divil se González.

„Očividně to stačilo,“ řekl Manažer.

„Co může být tak strašného, že to přiměje člověka běžet do písečné bouře?“

„Trauma z dětství, trauma z dospělosti, nějaká velká ztráta, něco, co člověk lituje celý život tolik, až si uvědomuje, že všechno, co následovalo po té jedné události, bylo špatně.“

„Jaká jedna událost?“

„Třeba to, že si vezmete špatného muže.“

V místnosti nastalo ticho, jako kdyby každý člověk přemýšlel o tom, jaké mohou být důsledky takového špatného manželství. Ozvala se písečná bouře, která je nedokázala svou silou překřičet, ale jakmile zmlkly, nenechala se zahanbit a dávala najevo, že tu pořád je a že ještě nehodlá někam odkráčet. Musí si přece užít svých patnáct minut slávy. I když je to jen pro sedm přihlížejících. Vlastně osm, protože v autodílně se skrývá před bouří Eduardo, který se k ostatním nepřidal.

„To není pravda.“

Všichni se po sobě podívali, když si uvědomili, že promluvila Zpěvačka. První slova, která řekla od té chvíle, co se pokusila prorazit přes Řidiče.

„Co není pravda?“ přiskočila k ní soucitně Blondýna a chytila starou ženu za ruku. Ta se však honem rychle vyvlékla, ani se na mladší kolegyni nepodívala. Hleděla přímo do Manažerových očí, protože on byl schopen pohled vracet.

„Omlouvám se,“ řekla tiše.

„To nic není,“ mávnul rukou, i když bolest ve tváři stále cítil.

„Co není pravda?“ nenechala se tak snadno odbýt Blondýna. Posadila se zpátky na svoje místo a nijak dál se nesnažila Zpěvačku tišit.

„Že jsem si vzala špatného muže,“ odpověděla. „To není pravda.“

„Tak jaká je pravda?“ zeptal se Manažer, který si byl svou dedukcí jistý.

„Pravda?“ povzdechla si Zpěvačka. „Ta je jednoduchá. Já si toho správného muže vzala, ale nikdy jsem si to nechtěla připustit. Až když jsem ho konečně donutila, aby mi ze života zmizel.“

Nepodívala se na nikoho jiného, jen na Manažera. Příběh, který začala vyprávět, byl určen hlavně pro něj.

Pokračování následuje 4. září 2013 na mých stránkách <http://www.martinsteenko.cz>.

Slovo autora

Tenhle díl byl doslova porod. Někdy mám období, kdy píši skutečně hodně, ale někdy se to zase sejde tak, že nejsem schopný napsat nic. A takové období jsem měl snad dva měsíce, ne-li déle. Dvanáctý díl to odnesl tím, že jsem na něm pracoval zrovna v době, kdy se tohle období přihnalo. Měl jsem zhruba čtyři stránky textu a věděl jsem, že tohle bude na nějakou dobu konec. A také že ano. Několik měsíců jsem na „Cestu“ ani nesáhl.

Co bylo příčinou? Já tomu říkám blok, což rozhodně není můj terminus technicus, ale jak sami víte, je to celkem obecný pojem. Někdy prostě už nejsem schopen psát – rozuměj tvořit – a to, i kdybych se do toho nutil. K tomuhle došlo. Věděl jsem ale, kde tentokrát leží ty hlavní důvody. Nelíbilo se mi, kam se „Cesta“ vydala. Nelíbilo se mi, jakým směrem se příběh rozvinul a nelíbil se mi příběh, který jsem měl ústy Řidiče vyprávět. Když něco takového přijde, vím, že musím počkat. Jinak to prostě nejde. Počkat, nechat to uležet a doufat, že přijdu na řešení toho, co se vlastně mělo stát. Doufat, že se ten správný příběh objeví.

A tentokrát se objevil. Alespoň já jsem o tom přesvědčen a jsem rád, že jsem si tu pauzu dal a že jsem se na „Cestu“ podíval s trochou odstupem. Najednou jsem si uvědomil, že tam ten příběh jen, jen to chtělo, aby to zapadlo. A najednou začala dávat smysl Eduardova slova, která pronesl k Manažerovi předtím, než začala písečná bouře. A všechny dílky skládky sedly do sebe a já jsem s naprostým klidem a přehledem mohl dokončit třináctou a čtrnáctou kapitolu. Ano, jsou hotové a už chybí jen jedna kapitola, aby se uzavřel i celkem dlouhý příběh „Jedné noci v jednom místě“. Ale na to si ještě čtvrt roku počkejte. Doufám, že další blok v tak krátké době nepříjde a že i zdraví mi bude přát a vy se dalších dílů „Cesty“ dočkáte v normálních termínech.

Prosím, mějte na paměti: „Cesta“ je příběh, který na svých stránkách uveřejňuji zdarma. Může si ho stáhnout každý. Z toho důvodu doufám, že s ním podle toho budete zacházet. Chci, aby byl prezentován výhradně na mých stránkách. Pokud byste ho chtěli dát ke stažení na své stránky, napište mi. Vždycky je možné se domluvit.

Je 14. srpna 2013, když dvanácté „Slovo autora“ píši. Ano, píši se zpožděním, ale nedá se nic dělat, okolnosti tomu chtěly. Další díl je však tady.

Přeji vám šťastnou Cestu, milí čtenáři.

Martin Štefko

Internetové stránky: <http://www.martinstefko.cz>

E-mail: martin@stefko.cz

Odkaz na stránku s příběhem: <http://www.martinstefko.cz/2013/08/cesta-012>

Můj profil na Facebooku: <https://www.facebook.com/MartinStefko>

Můj profil na Google+: <https://plus.google.com/113698091354288253412/posts>